

REVOLTY

MLÁDÍ

Na bílém oři s vlající hřívou juný ten atlét jak pádí!
 Jako dvě pochodní zornice jeho metají plameny hrdé,
 krvavý prapor vysokou žerď svou zapustil do pěsti tvrdé,
 a kopyt veselá hudba jej provází přes vrchol i pláň. Hurá,
 Mládí!

5 Přes modly lotrů a blbečků božské karikatury,
 přes mezníky střežených hranic a zákonů plesnivé valy!
 Co na tom, že modly jsou ze zlata a bozi se spojili s králi!
 Že o život tisíců šlo pro ty mezníky! Že tyrana čelo zná
 chmury!

10 Těch krajin netknutých stopou, kde teprve svítá!
 Těch orgií vůní a barev, té země, jež z pokladů slita!
 Oh, za těmi slunci, pod nimiž nové světy se ladí! –

Dni zanesené blátem obzory své bezútěšně kalí...
 Jsou duše umdlené, jež toužebně hledí v dáli.
 Jsou močály, jsou tmy...

Leč pochodně jen sem! Hurá,
 Mládí!

(*Lublaň v dubnu 1895*)

Zařaté pěstě k nebesům. Pláče a nářky. Zvony na poplach
znící.

Ztřeštěné matky s kojenci u prsů. Požáru krvavý pruh...
Vznešená božská příroda! Směšno! Šílený ironist moh to
jen říci.

Každá vteřina s důkazem chvátá: Kdeže v ní bůh?

5 Urputný despot snad – my tu s ním v boji – despota
s falešnou lící...

Či jen tyran je vznešeným? A již tak povadl, uslábl lidský
duch?

Však jsou ještě šiky na hradbách kultury a mozky
myšlenkou hřmící!

A ještě dost odvahy k leptavé práci v železný zákonů kruh!

Byť slupka pozemská kypěla v záchvatech vzteku

10 byť mračiska hrady své nítla a na pláních tekl puch moru,
květ luhů macešských rosteme, rosteme přece!

Příroda skety stvořila, my chceme bohy z nich míti
a za svými slunci pyšnými v bílém nadšení jíti,
a stanem-li někdy, tož volni jen ve světla mohutné řece...!

III

SOCIETO...!

Útroby tvoje jsem prolezl mlád, teď páchneš mi z dáli,
prokletá, třikrát prokletá, na kultury trůně!
V klíně Evropy vyžilé tvé tělo líně se válí
s moru zárodky v těžkém šestinedělky lůně...

5 Eh, zhnusená societo! Jsou ještě vůle a svaly!
A ještě mozky jsou, které svěží dýchají vůně!
A tvoje modly, jež sankcí tě klíží, – byť stokrát víc plály –
i tvoje modly zřítí se jednou v minula hladové tůně.

10 Eh, zhnusená! Děti nemanželské ti zplodím,
upíry bez boha, vzteklé, na zpupnou šíji ti hodím,
by bahno tvé krve sáli neúprosní a silní,
by, bohové sami, tvých model zažehli chrámy,
by s polnicí pomsty vnikli v hrady, kde buržoa smilní,
a erby volnosti vetkli na krby a lišty a trámy.

IV

MORÁLKA DAVU

Krokem pávice zchátralou vláčí se rasou
morálka hlupců a kreténů a placených bohů;
na falešných vlnách v hedvábu davy se pasou,
na diškantu znaivnělém, na skvostů barokním slohu.

5 V zpovědnících mnich tou její chce zpíjeti krásou;
s patosem lživým kantor tříská do katedry rohu...
Jsou hnijící vody s hnusnou k vrhnutí chasou,
ač panenský úběl leknínů na nich má svůdnosti vlohu.

10 Ne, ohavo, mě nesvedou do tvého klínu,
ať několik bláznů ti z konce století kývá –:
v mém nitru chrám, tam sobě jsem bohem, má pravda
v něm zpívá.

A zpívá nahá a zářící... Ty v hedvábu kryješ jen špínu
a vyžilé, svadlé prsy bez živného mléka!
Ne, nesvedou. Ne a ne. Ať slina troupu se vzteká!

Veselá společnost. Víno, zpěv, holky...

Tu s velkýma očima, Bohému svěží v empíru rudém,
jsem na klín si posadil. Kolikrát že jsme na světě jen?
Ať decentní morálka z šera tam poťouchlým drtí nás okem!

5 To plémě rád nemám, blondýnky fádní. (S Nemesis hrál
jsem si na babu.

Chytla mě ovšem, kterápak žena zrak snese zavázaný!)
Leč zpívej o životě, bruneto sladká, a víno ať tryská
na ňadra nahá, na šťastné maso bujných tvých boků.

10 Já tak rád slyším ševely pomluv otlé Kariéry,
já mám tak rád, když do rtů se hryzou protežované ctnosti.
Leč píseň života řinčí divoce, a tyhle již – platí jen účty.

Pojď, krev výská nám v tepnách, zahýříme si v objetí snů!
Sem nepatříš. Prodejná chasa ať čeká, koupí-li někdo...

Veselá společnost. Víno, zpěv, holky. Je to tak dobře,
societo?

ZHNUSENÍ

V ty dny šedivé marno se bránit: přijde potměšilý!
V nudě úsvitu přepadne záští má a vraždí mé lásky,
že bezcitný vleku se – než den dokrvácí – z chvíle do chvíle,
bych svatoušky přepadal v orgiích a lotrům trhal
jich masky.

5 A na útěku z bahen society... všechny mosty jsou shnilé...
Bídáci! Hořkého jedu vstříkli v tepny mé energie!
A nelze mřít v těch mlhách... A není sil žít v díle...
A hnusu černý nezmar nezná atrofie...

10 Noc. Žlutá morová světla. Koupit lze ženu
s polibkem mrtvoly – potulnou fenu!
Noc jako den. Marno. A ty setmělé obzory! Kterak jsou
dusné! –

Oh, burácející rytmy bubnů a jásavé fanfáry polnic,
viď, to by ti pomohlo, krvi má, pouta běhů tvých volnic, –
než v ohništi zasypaném jiskra poslední usne.

VII

HETÉRY

Dnové antiky ovlhli kdysi polibky Krásy.
A myšlenky měňavá ocel i na hetéry zvonila rtech.
Hle! Obhajce Fryny obnažil prsů bělostný vzdech,
by soudcové svoje „Nevinna“ děli za jáсотu masy.

5 My, jichž myšlenky putují v dravých i měsíčních snech,
jichž atomy savčí ve dvacátý věk se však hlásí,
v zrcadle části Neznámého, smačknuté v těla ponurých
zdech,
často zříme reflex minulé, lepší té rasy.

10 Bylo... Ve smutné temnotě brlohů vášně,
ve výparech loží, průchodných domů pro těla zpitá,
umdleny zítřkem, umdleny hnusem, umdleny strašně,

ty nevěstky dnešní se rodí,
prohnílé oranže v skladišti tonoucí lodi...
Jdi! Kup si! Ten smích? To je maska. Automat tělo ti
skýtá!

Poslední valčík. Jede se nocí. Zas jeden ples. A zas vše
marno.

Nikdo nezatoužil do šera cudně sklopených víček,
nikoho nezmámil atlasu ševel, znaivnělý tón i gesto,
nikoho nesvedla čekavých ňader svítivá dekoletáž.

5 Zas tedy se vrací k výbavě bílé slečinka comme il faut...
Se žalostným mozkiem – temnou věží, kde tančí strašidla
frází –,
bez vášně, která by zapláti směla na parketách vyleštěných,
bílá otrokyně v harému morálky simulované,

10 tak jako tisíc jich čeká, až pro zlato koupena zlatu se
prodá,
prázdná, odumřelá hořícím pochodním věku,
by nejvýš kretény dodala světu, parazit jiného mozku. –

A doba tesklivá, v těžkostech šestinedělky, osvobození
čeká.
A polnice hladových zavíří snad před Jerichem kultury –
zítra!
A zde ty zbytečné samice, balasty chorého dneška.